

[Elmquist.]

hævde, at det ikke er Tilfældet, for mig vejer det betydeligt mere, at samtlige Dommere i Højesteret hævder det modsatte.

Vi fra vor Side forstaaer ikke, at man paa Trods af, at Højesteret har denne Mening, og paa Trods af, at Højesteret, saaledes som den i Øjeblikket virker, nyder ubetinget Tillid i Befolkningen, vil gaa til en Ordning, hvorefter de enkelte Højesteretsdommers Navne og Standpunkter skal udleveres til offentlig Beskuelse. Naar der ingen Utilfredshed er med Højesteret, og naar Højesteret enstemmigt gaar imod denne Ordning, mener vi, at der, saaledes som det Gang paa Gang er fremhævet af det ærede Medlem Hr. Pürschel, skal meget vægtige Grunde til for at gaa over til offentlig Votering. Vi kan ikke se, at disse Grunde foreligger, og vi ønsker derfor ikke at give vor Tilslutning dertil, og hvor meget det ærede Medlem Hr. Trier end mener det modsatte, mener vi, at vi i dette vort Standpunkt har Befolkningens store Flertal bagved os.

Hvad jeg her har fremført om offentlig Votering ved Højesteret, gælder specielt Spørgsmaalet om Højesterets Uafhængighed. Følger man det staaende Retsplejeudvalgs Forslag, hvis Enkeltheder det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen jo har gjort Rede for, kommer man udenom dette, for efter dette Forslag skal Dommernes Navne ikke nævnes. Jeg vil lige her anføre, ogsaa hvad det staaende Retsplejeudvalg siger om dette Spørgsmaal. Det staaende Retsplejeudvalg siger i sin Betænkning:

„Der lader sig efter Retsplejeudvalgets Mening overhovedet vanskelig tænke nogen berettiget Interesse, enten for Offentligheden eller for Parterne, i at faa de enkelte Dommers Navne knyttet til Domsresultatet eller de forskellige Meninger.“

Altsaa, det staaende Retsplejeudvalg gaar ogsaa ubetinget imod Offentliggørelse af Dommernes Navne. Derimod gaar det staaende Retsplejeudvalgs Forslag ud paa en Ordning, hvorefter Dommen skal indeholde Oplysning om de forskellige Dommers Mening.

Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, men kun bemærke, at dette efter vor Mening betyder, hvad vi ogsaa har stor Betænkning ved, at Højesteretsdommernes Karakter af en Enhed brydes. Vi faar Domme, der er vedtaget enstemmigt, vi faar Domme, der er vedtaget med et stort Flertal, og andre med et lille Flertal, altsaa Domme af højst forskellig Kvalitet. Paa

den anden Side er Betænkkeligheden heroverfor naturligvis langt mindre end overfor dette, at Dommernes Navne skal frem, og gaar man den Vej, som Retsplejeudvalgets Mindretal anviser, nemlig at Stemmetallet ikke opgives, men kun de dissenterende Vota, formindskes Betænkkelighederne naturligvis yderligere.

Vi er derfor villige til at forhandle om dette Forslag, selv om vi stadig holder paa den hemmelige Votering som den bedste og derfor ikke paa nærværende Tidspunkt kan give noget Tilsagn om at forlade den. Jeg vil dog ikke lægge Skjul paa, at jeg rent personligt kunde tænke mig den af Retsplejeudvalget foreslaede Ordning som et Kompromis.

Som det fremgaar af Ændringsforslag Nr. 1, har Flertallet ment, at det vil være nødvendigt at dele Højesteret i to Afdelinger som Følge af den offentlige Voterings Indførelse. Herfra har der ogsaa været taget bestemt Afstand fra Højesterets Side saavel som fra mange andre Sider. Jeg skal blot nævne den tidligere radikale Ordfører, Højesteretssagfører Heilesen. Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen som det radikale Partis Ordfører smiler, for den tidligere radikale Ordfører, Højesteretssagfører Heilesen, var paa saa godt som alle Punkter grund- og bunduenig med det ærede Medlem, som nu er Ordfører for det radikale Parti. Det radikale Partis tidligere Ordfører, Højesteretssagfører Heilesen, var i 1928 stærkt imod en saadan Deling, fordi den, som han hævdede, ødelagde Højesterets Enhed. Vi kan ganske slutte os dertil. Ogsaa vi mener, at en Deling af Højesteret i to Afdelinger paa 5 Dommere mod een Afdeling paa 9 vil betyde en Svækkelse af Højesteretsdommens Autoritet og tillige en reel Svækkelse; det vil faktisk sige, at vi i Stedet for een Højesteret faar to. Jeg maa derfor ogsaa anbefale at stemme imod dette Ændringsforslag.

Det næste store Spørgsmaal, jeg skal berøre, er Sagførersordningen. Ministerens Forslag gik her ud paa at give Adgang for Landsretssagførere til at procedere for Højesteret i egne Sager, naar de havde været Sagførere i 5 Aar og havde procederet mindst 15 Sager for Landsretten, og ved Siden af beholdt Justitsministeren Prøven i ændret Form for de Sagførere, der vilde have almindelig Mødeberettigelse for Højesteret.

I 1928 rejste afdøde Fru Mathilde Hauschultz og jeg dette Spørgsmaal i Folketingsudvalget, efter at det i en Samling forud havde været omtalt af